

чате Бѣлкѣ; тя вы намѣрва доста обычливъ, но ся бои отъ вашѣтъ сѣрднѣ и не ще вы земе, освенъ съ условіе ако бы да употрѣбавате чашѣтъ.“ Яко, сма-
 янъ, че вѣлшебницата познаваше точно грѣшкытъ и наклоненіята му, припозна че наистина той ще бѣде твърдѣ честитъ като земе Бѣлкѣ. „Но, прѣдложи той, остава ни да побѣдимъ едно прѣпятствіе, а туй не, ако быхъ былъ доста честитъ та да придобѣмъ съиз-
 воленіе на Бѣлкѣ, щото короната да остане на дѣ-
 щерѣ ми, а иначе не щѣ ся женѣ на ново. — Туй чувство не добро, рѣче вѣлшебницата, рѣдко ся на-
 мирать таквизи способни бащи, които да жьртвувать своитѣ наклоненія за благополучіе на чадата си, но туй нема никъкъ да ви прѣчи. Царъ Миголавъ, който бѣше единъ отъ пріятелитѣ ми, умрѣ, безъ да остави наслѣдници, и чрѣзъ мой съвѣтъ, той не наредилъ и оставилъ коронѣтъ си на Веселина. Ве-
 селинъ не не роденъ принцъ, но той заслужва да бѣде такъвъ; той обыча принцезѣтъ Елиса, и тя не достойна да бѣде награда на Веселиновѣтъ вѣр-
 ность; а ако баща ѝ бѣде съгласенъ на туй, азъ съмъ увѣрена, че тя ще го послуша безъ отвър-
 щане.“ Елиса ся изчървѣ на този разговоръ: Истина не че тя намиране Веселина твърдѣ обычливъ, и че слушаше радостно да ся приказва за нейнѣтъ вѣр-
 ность къмъ господара си Веселина. „Господжо, рѣче Яко, ный сме си навикнали да си говоримъ съ чисто сѣрдце. Азъ почитамъ Веселина; и, ако обычайтъ не ми завързваше рѣцѣтъ, не щехъ да имамъ нуждѣ да му видѣ коронѣтъ, та тогази да му дамъ дѣщерѣ си; но человекитѣ, а повече царетѣ, сѣ длъжни да почитать уведенитѣ обычаи, и ако дамъ дѣщерѣ си на единъ простъ благородникъ щѣ развалихъ тѣзи